

журналисти, не по своето съдържание само, но и по външната си наредба. Съ каквата програма е излизалъ 1-й брой, съ такава е билъ и последниятъ, слѣдъ четири години. На първо мѣсто сж ся печатили уводнитѣ статии, послѣ политически преглѣдъ, стихотворения, нѣкоя повѣсть, подиръ идатъ допискитѣ, слѣдъ тѣхъ подлистникътъ: *Знаеш ли ти кон сме?* И разни повиши. Въ расстояние на четири години, той не е написалъ ни една дума за Ромъния и ромънитѣ, при сичко че е живѣлъ въ столицата имъ, гдѣто сж ся случвали и нѣкои важни работи.

Издавалъ той вѣстникъ въ чужда земя, условията биле десять пѣти по-мѣжни отколкото сега, имало ся голѣма нужда отъ двусмисленни фрази, отъ гладение и мажене, но той е удържалъ блѣскаво своята публицистическа непорочность. Още повече: отъ година на година, вѣстникътъ му ставалъ се повече и повече смѣлъ и остарѣ. Тогава България, както и единъ вѣстникарь, много по-вече имали нужда отъ високи поддръжки, много трѣбало да ся хвали и кади таманъ; но покойниятъ не е направилъ ни едното, ни другото. Напрасно търсихме ние въ неговиятъ вѣстникъ, да ся правятъ поклони на Европа и нейнитѣ самодържавци, напусто ние търсихме да ся апелира къмъ цивилизацията и къмъ XIX вѣкъ, да ся премълчаватъ погрѣшкитѣ